

WATERPLANTEN

Als jochie van acht mocht ik voor het eerst mee vissen met mijn vader en zijn vismaat. Op een vroege zondagochtend achter op de fiets de polder in. Mijn spillebenen gestoken in twee lege fietstassen die in de middag vol moesten zijn met buit. We gingen voor snoek. Ik weet verder niets meer van die dag, behalve dat we het moesten hebben van waterplanten. ‘Water zonder planten is dood,’ leerde ik. De mannen tegen wie ik hoog opkeek, spraken met ernst in hun stemmen over de zegeningen van riet, kroos, aarvederkruid, fonteinkruid, kroosvaren en watteranonkel. Ik stelde me een schemerachtig aquarium voor, daar onder de twinkeling van zonlicht op het golvende water. Tussen de vele stengels, dradenbundels en blaadjes zou het vol zijn van zwemmende en kruipende wezens. Verscholen in dat onderwaterwoud lag ook de snoek te loeren. Wat zou ik daar graag eens onopgemerkt willen kijken. Die wens heb ik altijd gehouden. Als toerzeiler houd ik van water dat leeft, waar vogels vliegen, vissen springen, schrijvertjes en ‘schaatsenrijders’ hun figuren maken, dansmugjes boven de oever wolken, het groen niet abrupt ophoudt bij een randje riet en een ankerketting tot een meter diep nog zichtbaar is. Ik hoef niet in de riet- en de waterplanvelden te zijn. Het is voldoende te weten dat het er is en dat de omgeving die ik voor mijn rust en sportieve ontspanning zoek kwaliteit heeft.

Het is in Nederland lange tijd tobben geweest met waterplanten. Het zeegras verdween uit de Waddenzee. Sloten en vaarten raakten vermest door de rommel die van agrarische grond afspoelt. Ook de grote meren werden geleidelijk verzadigd met fosfaten en nitraten. Waterbeheerders dienden met dammen, dijken, stuwen en sluizen de economie en de droge voeten van de maatschappij, maar haalden de vitaliteit uit het water zelf. Nederlands water werd troebel, ging stinken en kende bijna geen planten meer.

Gelukkig is de kentering op gang gekomen. De huidige generatie waterbeheerders weet zich ook verantwoordelijk voor de natuurlijkheid van het water. Stapje voor stapje gaat het de goede kant uit. De Randmeren bijvoorbeeld, die in de tweede helft van de vorige eeuw verstikten in troebelheid en waar alleen krachtpatsers

als de brasem zich nog lekker voelden, zijn weer helder. En zie: de waterplanten zijn terug en met de planten ook het waterleven dat erin thuis hoort.

Er ploft een briefje in mijn e-mailbox, afkomstig van de organisatie van de Nacht van Spakenburg. Ik heb ooit aan die tocht deelgenomen, dus ik zit in hun systeem. Of ik s.v.p. in het bijgesloten invulformulier wil aangeven hoeveel overlast ik heb van waterplanten.

Rare vraag! Ze willen niet weten of ik waterplanten wel of niet waardeer, nee, het staat voor hen al vast dat ik er last van heb, alleen nog niet hoeveel. Ik klik het bericht open en zie de aanstichters van deze actie: Watersportverbond, HISWA ondernemersvereniging, Platform Waterrecreatie en nog een paar andere. De vraag naar overlast is op slag niet meer raar. Hij is duidelijk de opmaat naar een landelijke lobby-actie. In de visie van de belangenbehartigers moet je overal kunnen varen. Maaien dus die waterplanten! Uitrukken dat onkruid, op elke plek waar een watersporter een sliert fontein-

Het moet immers heerlijk zijn om in een rechte lijn van eiland naar eiland te kunnen varen

kruid aan zijn kiel kan krijgen. Dat kan overal zijn, vandaar die enquête.

Voor mijn ervaringen en mening is geen plek in deze enquête. Maar ik heb wel een paar suggesties voor de je-moet-overal-kunnen-varenlobby. Nederland is nog veel beter te beschoffelen en aan te harken. Doe eens een enquête naar de mate van overlast die de platen en banken in de Waddenzee bezorgen. Het moet immers heerlijk zijn om in een rechte lijn van eiland naar eiland te kunnen varen. En breng ook eens in kaart wie zich stoort aan het gekronkel van de IJssel of de bochten in de Westerscheldegeulen. Wordt het trouwens niet eens tijd om korte metten te maken met de bomen op de eilandjes en langs de oevers van het Veerse Meer? Hinderlijk, zoals die de wind uit de zeilen halen. Kom op belangenbehartigers, houd op met zeuren en verzin iets waar Nederland wél mooier en beter van wordt.

ROB BIJNSDORP is journalist, communicatieadviseur en zwerver op en langs het water. De nieuwste ontwikkelingen in jachtontwerpen en navigatie-elektronica gaan aan hem voorbij. Maar des te meer gaat zijn aandacht uit naar de kwaliteit van het leven aan boord en naar de bijzonderheden van het water waarop we varen. Veel trouwe lezers van *Zeilen* zullen zich Robs vroegere reisverhalen herinneren, over verre kusten of de kreekjes van de Biesbosch. Rob is terug.